

Dispariția din Silver Water

un roman de

Haylen Beck

Traducere din limba engleză de
Flavius Ardelean

P A S S P O R T
H E R G B E N E T

2017

Copiiilor mei

CAPITOLUL 1

STRADA ÎI LEGĂNA când la stânga, când la dreapta, ritmul făcând pleoapele Audrey Kinney să atârne mai greu cu fiecare bornă depășită. Renunțase să le mai numere; numărutul nu părea decât să trăgăneze trecerea timpului. Nodurile degetelor arcuite pe volan o dureau, palmele îi erau năclăite de sudoare.

Slavă Domnului că reparase nu de mult aerul condiționat al breakului vechi de opt ani. Verile în New York sunt fierbinți, dar nici chiar așa. Nici chiar ca în Arizona. O zăpușeală uscată, așa o numeau oamenii. *Mda, uscată ca fața soarelui*, își spuse Audra. Chiar și la cinci și jumătate după-masă, chiar și când ventilatorul sufla aer atât de rece, încât îi făcea pielea de găină pe brațe, chiar și așa, dacă ar fi atins geamul cu degetul, și-ar fi retras mâna ca friptă de un ibric aflat pe foc.

— Mami, mi-e foame, zise Sean de pe bancheta din spate.

Vocea aceea smiorcăită ce dădea de înțeles că era obosit și arțagos și predispus spre a deveni brusc dificil. Louise ațipise lângă el în scaunul pentru copii, gura-i deschisă, părul blond îmbibat de transpirație lipit de frunte. Îl ținea pe Gogo în brațe, rămășițele zdrențăroase ale iepurelui de pluș pe care îl avea de când era doar un bebeluș.

Sean era un băiat bun. Toți cei care îl cunoșteau spuneau asta. Dar parcă niciodată nu fusese atât de limpede ca

în ultimele câteva zile. I s-au cerut atât de multe, iar el a rezistat. Îl privi în oglindă. Trăsăturile ascuțite ale tatălui său, dar membrele lungi ale mamei. În ultimele luni s-au lungit și mai mult, amintindu-i că fiul ei, acum în vârsta de aproape unsprezece ani, se apropia de pubertate. Sean s-a plâns puțin de când au părăsit New York-ul, în ciuda a toate cele, și fusese de un real ajutor pentru Audra în relația sa cu sora lui mai mică. Dacă nu ar fi fost el, Audra și-ar fi pierdut mințile pe acolo.

Să-și piardă mințile?

Nu era exclus – nu era nimic normal în toate astea.

— Câțiva kilometri și ajungem la un oraș, zise Audra. Putem să luăm ceva de mâncare de acolo. Poate că au un loc în care să putem sta.

— Sper să aibă, spuse Sean. Nu vreau să dorm iar în mașină.

— Nici eu.

Ca programată: durerea aceea dintre omoplați, ca și cum mușchii de pe spate s-ar fi descusut. De parcă s-ar fi dezlânat, iar umplutura s-ar fi tălăzuit printre cusături.

— Cum stai cu apa acolo în spate? întrebă, uitându-se la el prin oglinda retrovizoare.

Îl văzu privind în jos și auzi apa clipocind într-o sticlă de plastic.

— Mi-a mai rămas un pic. Louise și-a băut-o deja pe a ei.

— Bine. Mai luăm când ne oprim.

Sean își întoarse atenția la lumea ce se scurgea prin fața geamului. Dealuri pietroase acoperite cu buruieni povârându-se de pe drum, cactuși drepți ca santinelele, brațele ridicate la cer ca soldați ce capitulau. Deasupra lor o pojghiță de albastru închis, pete stinse de alb, un ictor al cerului în urma soarelui ce călătorea spre vest, spre orizont. Era o țară frumoasă într-un fel ce-i aparținea doar ei. Dacă

lucrurile ar fi stat altfel, Audra ar fi putut să se îmbete cu acele imagini, ar fi putut savura peisajul.

Dacă nu trebuia să fugă.

Însă nu era ca și cum fusese necesar să fugă, nu chiar. Ar fi putut aștepta ca lucrurile să pornească pe propriul lor curs, dar așteptarea ar fi fost o tortură, rămânând acolo și neștiind nimic timp de secunde adunându-se în minute, adunându-se în ore. Așa că a împachetat totul și a fugit. Ca un laș, ar fi spus Patrick. Mereu i-a reproșat că e slabă. Chiar și atunci când, cu următoarea respirație, îi zicea că o iubește.

Audra își aminti de un moment anume – în patul lor, pieptul soțului ei lipit de spatele ei, mâna lui prinzându-i în căuș sânul. Patrick spunându-i că o iubește. Că, în ciuda tuturor celor întâmplare, o iubește. Ca și cum o femeie ca ea nu ar fi meritat dragostea lui. Limba lui, mereu lama blândă cu care să o înjunghie, atât de blândă, încât nici nu și-ar fi dat seama de tăietură decât cu mult după, când ar fi rămas trează cu vorbele lui încă rostogolindu-i-se prin minte. Rostogolindu-se ca pietre într-un borcan de sticlă, zornăind ca...

— Mami!

Își ridică brusc capul și văzu camionul venind spre ea cu farurile licărind intermitent. Trase de volan spre dreapta, înapoi pe partea ei a carosabilului, și camionul trecu pe lângă ei, șoferul aruncându-i o privire muștrătoare. Audra scutură din cap și clipi des, ca să-și înlătore uscăciunea murdară din ochi, respirând cu greu pe nas.

Nu fusese chiar atât de aproape. Dar totuși prea aproape. Înjură încet.

— Sunteți bine? întrebă.

— Îhâm, zise Sean, vocea urcându-i din adâncurile gâtului, așa cum se întâmpla când nu voia să arate că era

speriat. Poate ar trebui să ne oprim mai repede.

Louise, cuvintele-i îngroșate de somn, întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, zise Sean. Culcă-te la loc.

— Dar nu mi-e somn, spuse ea.

Apoi tuși, un mic hârâit ascuns în tuse. Încă de dimineață tușea așa, hârâitul tot mai îndârjit.

Audra își privi fiica în oglindă. Să se îmbolnăvească Louise era ultimul lucru de care avea nevoie acum. Întotdeauna a fost mai predispusă la boli decât fratele ei, era mică de statură pentru vârsta ei și slabă. Louise îl îmbrățișă pe Gogo, își lăsă capul pe spate și își închise din nou ochii.

Mașina urcă pe un povârniș de teren plat, deșertul întinzându-se în toate părțile, cu munții spre nord. Să fi fost San Francisco Peaks? Sau Superstition? Audra nu știa, trebuia să verifice o hartă pentru a-și aminti geografia locului. Nu conta. Tot ce conta în acea secundă era magazinul de mai sus.

— Mami, uite.

— Da, îl văd.

— Putem să oprim?

— Da.

Poate aveau cafea. O ceașcă cu cafea tare ar fi ajutat-o să parcurgă și următorii câțiva kilometri. Audra semnă spre dreapta, încetini la marginea drumului, apoi făcu stânga peste un podeț pentru vite și intră într-o curte nisipoasă. Semnul de deasupra magazinului spunea BUNURI ALIMENTARE ȘI GRAVURI, în litere de tipar roșii pe tablă albă. Clădirea joasă era din lemn, de-a lungul ei un șir de bănci, ferestrele întunecate, puncte de lumină artificială abia vizibile dincolo de geamurile prăfuite.

Observă prea târziu că singura mașină parcată în față era a poliției. Patrula de autostradă a statului sau

șeriful ținutului, de unde se uita Audra nu putea spune cu siguranță.

— La dracu', spuse.

— Ai înjurat, mami.

— Știu. Scuze.

Audra încetini, cauciucurile sfărâmând profund și pietriș. Să facă un ocol și să se întoarcă în stradă? Nu. Șeriful, patrula sau oricine era în mașina aia probabil că o observaseră până acum. Dacă s-ar fi întors, ar fi trezit suspiciuni, iar polițistul ar fi privit-o cu interes crescut.

Conduse până în fața magazinului, cât mai departe de mașina de poliție, fără să pară că încearcă să păstreze distanța. Motorul hurui înainte de a se stinge; își apăsă cheile de buze și se gândi. *Ieși, cumpără ce-ți trebuie. Nu e nimic rău în asta. Sunt doar o persoană care are nevoie de o cafea, poate vreo două sucuri, câteva pungi de chipsuri.*

În ultimele câteva zile, Audra fusese atentă la fiecare mașină de poliție văzută. Oare o căutau? Bunul simț îi spunea că nu, mai mult ca sigur nu. Nu era ca și cum ar fi fost un fugar, nu-i așa? Și totuși, acea parte mică și înspăimântată a creierului ei nu dădea drumul fricii și nu avea de gând să înceteze a-i spune că o urmăreau, o căutau. Ba chiar că o vânau.

Însă, dacă aveau să caute pe cineva, atunci trebuia să fie copiii.

— Așteaptă aici cu Louise, zise.

— Dar vreau să vin și eu, spuse Sean.

— Vreau să ai grijă de sora ta. Nu discutăm.

— Hai, mă.

— Fii băiat cuminte.

Își ridică poșeta de pe bancheta de lângă și își luă ochelarii de soare din suportul de pahar. Zăpușeala îi urlă în față când deschise portiera. Ieși cât de repede putu, trântind ușa

pentru a păstra aerul rece înăuntru, iar cel fierbinte afară. Obrajii și antebrățele primiră forța soarelui, pielea ei palidă și pistruiată neobișnuită cu ferocitatea desăvârșită a astrului. Folosise puțină cremă de protecție solară pe copiii ei; avea să se ardă ea și să economisească banii.

Audra își îngădui o scurtă privire spre mașina de poliție în timp ce-și așeză ochelarii de soare pe nas: o singură persoană pe scaunul șoferului, bărbat sau femeie, nu-și dădea seama. Insigna de pe portieră spunea: ELDER COUNTY SHERIFF'S DEPARTMENT. Se învârti, își întinse mâinile, observă dealurile ce se înălțau pe deasupra magazinului, drumul liniștit, rotocoalele buruienilor de deșert rostogolindu-se pe partea cealaltă a străzii. Completând cercul, aruncă o ultimă privire spre mașina șerifului. Șoferul lua o înghițitură dintr-o sticlă și părea să nu-i acorde niciun fel de atenție.

Păși în pridvorul betonat și merse către ușă, simțind briza aerului condiționat când o deschise. În ciuda răcorii, mirosuri stătute se revărsară odată cu briza spre căldura de afară. Înăuntru, lumina chioară o făcu să-și ridice ochelarii de soare pe frunte, deși ar fi preferat să-i țină pe nas. Se gândi că era mai bine să riște să rămână în memoria cuiva pentru cumpărat apă, decât pentru împiedicat de cutii.

O femeie mai în vârstă, cu părul vopsit negru, era în spatele tejghelei din capătul opus al magazinului, cu un pix într-o mână și o carte cu rebusuri în cealaltă. Nu-și ridică privirea de pe ea pentru a cerceta clientul, ceea ce Audrey îi convenea de minune.

Lângă perete zumzăia un frigider plin cu apă și sucuri. Audra luă trei sticle cu apă și o Cola.

— Mă scuzați, strigă spre femeia în vârstă.

Fără să-și ridice capul, femeia făcu:

— Îhâm?

— Aveți un automat de cafea?

— Nu, doamnă.

Femeia arătă cu pixul spre vest.

— Silver Water, cam la opt kilometri în direcția aia; acolo au un restaurant cu cafea destul de bună.

Audra se apropie de tejehea.

— Ok. Atunci doar astea.

Când așeză cele patru sticle în fața femeii, Audra observă vitrina de sticlă de pe perete. Vreo doisprezece pistoale de forme și mărimi diferite, revolvere, semiautomate, cel puțin atât cât își dădea seama. Locuise toată viața pe coasta de est și, deși știa că Arizona era tărâmul armelor, tot găsea imaginea pistoalelor neliniștitoare. *Un suc și o armă, vă rog*, își zise, și gândul aproape că o făcu să râdă cu voce tare.

Femeia bătu bunurile pe casă și Audra scormoni prin geantă, temându-se pentru o clipă că a rămas fără numerar. Dar, iată, găsi o bancnotă de zece dolari într-o chitanță de la o farmacie și i-o înmână; așteptă restul.

— Mulțumesc, spuse, ridicând sticlele.

— Îhâm.

Femeia abia o privise pe parcursul întregului schimb, iar Audra era mulțumită. Poate avea să-și amintească de o femeie înaltă cu păr castaniu, dacă avea să fie întrebată de cineva. Poate că nu. Audra merse la ușă și ieși în zidul de toropeală. Sean o urmări de pe bancheta din spate a mașinii, Louise încă moțâind lângă el. Audra întoarse capul spre mașina de poliție.

Nu mai era.

O pată întunecată pe pământ, acolo unde polițistul își vărsase cafeaua, fantoma unor urme de cauciuc în pietriș. Își umbri ochii cu mâna, privi în jur, nu văzu nici urmă de mașină. Sentimentul de ușurare o șocă; nu-și dăduse seama cât de mult o tulburase de fapt prezența mașinii de poliție.

Nu contează. Pornește la drum, du-te în orașul despre care ți-ai zis acea femeie, găsește un loc în care să vă odihniți peste noapte.

Audra se îndreptă spre portiera din spate, pe partea Louisei, și o deschise. Se ghemui, întinse o sticlă de apă lui Sean și apoi își zgâlțâi blând fiica. Louise mârâi și lovi din picioare.

— Trezește-te, scumpete.

Louise își frecă ochii, clipind des și privindu-și mama.

— Ce?

Audra scoase dopul și duse sticla la buzele fetei.

— Nu vreau, spuse Louise, cu un glas smiorcăit.

Audra apăsă sticlă de buzele Louisei.

— Nu vrei, dar trebuie.

Înclină sticla și apa picură printre buzele fetei. Louise dădu drumul lui Gogo, luă sticla din mâna Audrei și o sorbi dușcă după dușcă.

— Vezi? zise Audra.

Se uită la Sean.

— Bea și tu.

Sean făcu precum i se ceru, iar Audra se urcă la volan. Intră în marșarier, întoarse și conduse spre podețul pentru vite și spre drumul de dincolo de el. Nu era trafic, nu trebuia să aștepte în curbă. Motorul mașinii hurui și magazinul se micșoră în oglinda retrovizoare.

Copiii rămaseră în liniște, doar sunetele înghițiturilor și ale respirațiilor mulțumite. Audra strânse sticla de Cola între pulpe cât deșurubă dopul, apoi luă o înghițitură lungă, bulele reci pișcându-i limba și gâtul. Sean și Louise izbucniră în hohote când Audra râgâi și femeia se întoarse spre ei cu un rânjet.

— Buna asta, mamă, zise Sean.

— Da, asta chiar a fost una bună, spuse Louise.

— Tânjesc să vă fac pe plac, doamnelor și domnilor,

zise Audra, întorcându-se cu ochii pe drumul din fața lor.

Încă niciun semn de oraș. Opt kilometri spusese femeia, și Audra număraseră două borne, deci mai dura ceva timp. Dar nu prea mult. Audra își imagină un motel, unul drăguț și curat, cu un duș – *ah, Doamne, un duș* – sau, și mai bine, o cadă. Nutri speranța unei camere de motel cu cablu, unde să-i poată pune pe copii să se uite la desene animate, cât timp ea se bălăcea într-o cadă plină cu apă caldă și spumă, lăsând mizeria și transpirația și greutatea de pe umeri să se scurgă de pe ea.

Încă o bornă și spuse:

— Nu mai e mult, poate doar vreo trei kilometri, bine?

— Bine, zise Sean.

Louise ridică mâinile și șopti un:

— Yey!

Audra mai zâmbi o dată, simțind deja apa pe piele.

Apoi privirea îi căzu pe oglindă și observă mașina șerifului conducându-i pe urme.

SFÂRȘIT
FRAGMENTE DIN CARTE

www.hergbenet.ro

EDITURA HERG BENET

Bun de tipar: iulie 2017. Apărut: 2017.
Editura Herg Benet: Str. Aurel Vlaicu nr. 9,
sector 2, București, România.
Comenzi: vanzari@hergbenet.ro

Noul ei început devine curând propriul coșmar...

O femeie străbate statul american Arizona alături de copiii ei, încercând să scape dintr-o relație abuzivă. Undeva pe drum, este însă oprită de un șerif local ce se comportă straniu, lucrurile scapă repede de sub control, iar ea este reținută de poliție. Pe când ajunge în arestul orașului Silver Water, copiii ei s-au făcut nevăzuți, iar polițiștii încep să susțină că aceștia nici nu au existat. Dacă sunt într-adevăr dispăruți, sigur e din vina mamei lor...

Între timp, în partea cealaltă a țării, un bărbat aude știrile televizate insistent despre cazul celor doi copii dispăruți, care îi amintesc atât de bine de o întâmplare din trecutul lui. În timp ce căutarea copiilor intră pe ultima sută de metri, este și el atras în efortul tuturor de a-i găsi.

„Cu întorsături neașteptate și personaje memorabile, *Disparația din Silver Water* este una dintre cele mai bune noi cărți ale anului.“

— **Harlan Coben** —

„Te va obliga să dai paginile mai departe, cuprins de suspansul neprevăzutului și al întorsăturilor de situație.“

— **Library Journal** —

„O carte remarcabilă, perfectă pentru fanii care își doresc ceva asemănător cu Lee Child și Lisa Gardner.“

— **Booklist** —

„*Disparația din Silver Water* este genul de thriller care va rămâne alături de cititori cu mult după ce deznodământul său exploziv se va fi dezvoltat.“

— **John Katzenbach** —

„O poveste tensionată, care în multe momente te va zgudui și te va prinde în cleștii ei fără să îți mai dea drumul.“

— **Associated Press** —

ISBN 978-606-763-130-2

9 786067 631302 >

www.hergbenet.ro